

Pismo

by Emir Sa on Wednesday, September 7, 2011 at 2:03pm

Dobra ti noc, prijatelju!

Prolom oblaka danas popodne, kao da kisa trci kroz grad, cas tamo, cas vamo, sali se, igra, goni narod iz basta restorana, djake sa ulica; dobuje po limenim krovovima stoljetnih kuca, sunja se niz oluke, klokoce medju klizavim plocnicama uz upisane zidove. Lijep osjecaj, ta nemirna ljetna kisa, rado bi se covjek izlozio toj ljepoti, toj nenadanoj svjezini, okusu toplote sto nepozvana kvasi obraze, kao suze radosnice. Gledam je dok mazno klizi niz ulicu, zubori na okukama, kao da je nesto vuca ka izlazu iz grada, tamo gdje je horizont zaljubljeno cekaa. I pucina, ljubomorna.

Izgleda... grmice veceras.

Elem, rastrcase se ljudi kud koji. Zensko zadiglo suknu laganim pokretom ruke, poskoci preko lokve kao srna na rosnoj livadi, zakoraci pa koljeno bljesne, zasljepi kao da je munja ovaj cas udarila u tramvajске trcnice pod njenim cipelama i slomilo petu. I vrisne bezobraznica, da ne bi kome promaklo, ni meni ni onom starom barbi sto vec odavno ne lovi ribu. Nit je lovi nit je jede ali oci gladne i njemu i suha usta na svoj kisi. Gledamo cutke, ulicni cistaci navukli zute kabanice i duboke cizme, crne gumenjake, zavuceni u ulaz kineskog restorana i oslonjeni na metle, posmatraju fontanu na sred trga, vise ljuti nego zalosni, ko ce sad odljepiti prvo jesenje lisce sa mokrih ulica? A kinezi, kratki i kratkovidni, scururili se iza izloga, prekrstili ruke, zavukli ih u siroke rukave, smijulje se onim sitnim okama, cudna im ta histerija ovdasnjeg svijeta, kao da se zuta rijeka izlila, maltene.

Prijala mi kafica danas, uz tu sliku i zvuke nekog starog slagera, vrtio sam zipov upaljac medju prstima, naoko dokon a u stvari zamisljen, odlutao, bolje reci zalutao. Sjetila me kisa na jednu davnu jesen, ne znam dal` sam ti ikad pricao, kad sam bio tako kahrli da mi jesen nije trebala. Danima se nisam trijezan budio, cim progledam zaboli me pa izadjem napolje, medju ljude i lijecim se, umijem se rakijom da mi dusa progleda. Imao cimera tad, buduci inzinjer, neiskvarena dusa, nikad omirisala, nikad probala ljubav, slusao me strpljivo i cudio se da ljubav moze tako da boli. Svasta sam mu pricao, jadao se i kad me nije nista pitao, pricao mu kako su cudni putevi boziji a covjek proklet pa ga boli kad mu nesto uzmu, kako je ljubav pouzdano sredstvo za mrsavljenje, kako rakija nista ne rijesava, samo odgadja; kako ama bas svaki stih u bas svakoj baladi para dusu, dijeli srce na dva dijela, oduzima dah,

zaustavi vrijeme; i ponavljao da su jutra najgora, ona sekundica, mater joj, kad skontas da si budan jos najgora. Ako kisa pada... e tad me mozes okaciti na cefenak i ostaviti tamo.

Vrijeme je ucinilo svoje, breme olaksalo, oci progledale, i meni i cimeru mom. Naisla mu jedna, ma nemas je sta vidjeti, saka jada ali oci plave pa duboke pa jos proljece bilo i cimer se napije znoja iz njenog pupka, otruje se sav, okrene dan za noc, pohasi se mrvu i izgubi kljuceve od stana. Neproditje mnogo, taman septembar navukao salvare kad ga nadjoh pokislog u zaglavlju kreveta i vidim, spavao obucen. Ustade bez rijeci i pruzi mi arak papira, potapsa me ramenu i uzdahnu duboko pa teska koraka izadje iz sobe. Na papiru, nevjestim rukopisom covjeka koji voli cifre vise nego slova, u nekoliko stihova, ostaci prvog poraza, i njegovog i mog.

Pjevali smo je poslije cesto, tu pjesmu, cak i onda kad su se jutra razvedrila jer je uvijek postojao neko kome se smrklo. I danas, kad su se oblaci stisli nad gradom, izasao sam na kisu, otvorio lice ka nebu i stajao tako dugo, dugo... i pjevusio tiho, samo za onog malog vrabca u sred lokve...

Danas tako osjecam se bijedno

Mozda nesto bolji bicu sutra

Zelim da ti kazem samo jedno

Ipak, duso, najgora su jutra.

Znam da nije sad ni tebi lako

Pa ipak mi koji red napisi

Sudbina je valjda htjela tako

Zbog tebe sam otkacen na kisi.

P.S.

Nedostaje mi cimer!

I ti mi nedostajes... mnogo!